

Buvári Ágnes: Életrajz az évfolyamnak

(az egyetemi évfolyamtársaknak írtam 2021. januárban, aktualizálva 2025-ben)

Apai dédapám mozdonyvezető volt, nagyapám falusi tanító, nagyanyám ugyanott postamester. Anyai nagyapám apja elszegényedett vendéglős volt Gyöngyösön, korán meghalt, nagyapámat az ingyenes tanulás érdekében katonaiskolába adták. A tábornokságig vitte, aztán a háború után segédmunkás lett. A szüleim mindketten matematika-fizika szakos középiskolai tanárok, az egyetemen jöttek össze, ugyanazokba az épületekbe jártak, ahova mi is. Apám később a pécsi műszaki főiskolán lett tanszékvezető. A gyerekkoromat Nagykanizsán töltöttem (Fodor Zsolttal együtt jártunk tánciskolába, meg ugyanahhoz a gimnáziumi tanárnőhöz németre), a gimnáziumi éveket Pécsen.

Végzés után egy fél évet a Csepeli Fémmű analitikai laborjában töltöttem, amíg fölszabadult az Anal. Tanszéken az a gyakornoki állás, amire már a szaklabor végén meghívott a témavezetőm, Burger Kálmán. Végül egy belső megegyezés folytán nem hozzá kerültem, hanem Barcza Lajoshoz (a nevük nyilván nem ismerős, hallgatóként nem volt dolgunk velük, mert mindketten gyógyszerészeket oktattak), és itt is maradtam végig. Kezdetben a hidrogénkötés, hidrogénhidas egyensúlyok vizsgálatával foglalkoztunk főleg vizes közegben, aztán belekapcsolódtunk a ciklodextrinek komplexképzésének a kutatásába, és ez a Chinoinnal majd az abból kivált Cyclolabbal együttműködésben, az újabb és újabb származékok megjelenésével kitartott 2011-ig, amikor az utolsó doktoranduszom végzett. Legmagasabb tudományos fokozatom a kandidátusi (1986), de szép számmal írtunk cikkeket azután is (összesen 54, 2021-ig kb. 600 hivatkozás). Közben persze oktattam, általános és szerves kémiai, analitikai (kvali, kvanti, egy kis műszeres) gyógyszerészeknek, vegyészeknek, kezdetben főleg labort, később előadásokat is, angolul is, a végén meg még németül is. Amikor megindult a környezettan szakos képzés, én dolgoztam ki, és tartottam is az analitikai kémia kurzusukat. 2017. őszétől mentem végleg nyugdíjba (hivatalosan persze már előbb, de óraadóként, meg csak úgy, csináltam tovább), akkor kaptam a Tanszéktől egy szép kristályvázát, belevésve: "ELTE Analitikai kémiai tanszék, 1971-2017".

Ami a magánéletemet illeti: sokáig egyedül éltem, ill. a húgommal egy lakásban, aki 78-ban férjhez ment. A lakást később kettéválasztottuk, de az ő családja volt az enyém is, a gyerekei rendszeresen átjöttek hozzám, és most is a családjukhoz tartozónak tartanak. Aztán 1987-ben meghalt a főnököm felesége, és egy fél év múlva egyszer csak azzal állt elő, hogy nem mennék-e hozzá. 88-ban összeházasodtunk, és 19 nagyon szép évünk volt. Változatlanul együtt dolgoztunk (részemről talán egy kicsit a szakmai munka rovására ment a feleség-szerep), a nyarakat a Balaton-felvidéken levő nyaralótelken töltöttük, egy-egy hétre a húgom gyerekeit is magunkkal vittük. Aztán 2007-ben ő meghalt rákban (szerencsére a nagyon rossz időszak viszonylag rövid volt), azóta megint egyedül élek. Közben a legkisebb húgom lánya, a keresztlányom is Pestre került és férjhez ment, és amikor az ő gyerekei születtek meg picik voltak (most 11 éves a kislány, és 8 évesek az iker fiúk), sokat jártam hozzájuk segíteni. A karanténos évet meg főleg azzal töltöttem, hogy előkerült egy nagy köteg levél, amiket az Anyukám írt a Nagymamámnak Nagykanizsáról Budapestre 1947. és 52. között. Képzeltetitek, milyen érdekesen kirajzolódnak ezekből az akkori életviszonyok. Mivel a fiatalabb generációt is érdekli, ezeket mind átírtam gépbe, kinyomtatam, és ezt kapták karácsonyi ajándékként.

Azóta különösebb újság nincs, olvasok, hangversenyre járok, meg egy-egy szakmai előadásra is elmegyek néha most is besegítek a családban, és próbálom rendben tartani a kertet, amennyire tudom.